

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: D. V. L.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnam, t.č. bytem „X“, zastoupený Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti **žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. BOX 78, Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.2.2012, č.j. CPR-10120/ČJ-2011-009CPR-V242,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29.2.2012, č.j. CPR-10120/ČJ-2011-009CPR-V242, kterým bylo změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 2.8.2011, č.j. CPUL-4978-50/ČJ-2009-044061-HONS tak, že následující část výroku: „Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, se stanoví na 1 rok. Současně se podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. stanoví doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle ustanovení § 119 odst. 1 zákona 326/1999 Sb. policie zařadí účastníka řízení do informačního systému smluvních států.“, se nahrazuje textem: „Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, se stanoví na 6 měsíců. Současně se cizinci podle ustanovení § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. stanoví doba k vycestování z území České republiky ve lhůtě 30-ti dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“ Ve zbylé části bylo prvostupňové rozhodnutí žalobou napadeným rozhodnutím potvrzeno.

Současně se žalobce domáhal i zrušení výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí.

Žalobce se cítí být dotčen na svých právech, když napadené rozhodnutí bylo dle jeho názoru vydáno na základě nesprávného právního posouzení. Trvá na tom, že i po změně výroku je rozhodnutí o správním vyhoštění nezákonné. Nový text výroku o správním vyhoštění je dle názoru žalobce nezákonný z toho důvodu, že je v rozporu s textem původním, který nebyl změnou prvostupňového rozhodnutí ze strany žalovaného dotčen. Jedna část výroku rozhodnutí o správním vyhoštění totiž určuje, že se současně podle ustanovení § 118 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), stanoví doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, na druhou stranu pak jiná část výroku rozhodnutí o správním vyhoštění určuje, že počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky.

Vzájemný rozpor těchto výroků spatřuje žalobce v tom, že právní moc rozhodnutí o správním vyhoštění, na které je vázána povinnost vycestovat z území České republiky a jeho vykonatelnost, která má vliv na zánik platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejsou dány do souladu tak, aby žalobce nebyl poškozen na svých právech. Žalobce uvádí, že z takto koncipovaného výroku rozhodnutí o správním vyhoštění, které nabylo právní moci dne 16.3.2012, vyplývá, že žalobce má nyní povinnost vycestovat z území České republiky do třiceti dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, tedy do 15.4.2012. Žalobce však nyní proti tomuto rozhodnutí o správním vyhoštění podává správní žalobu, která podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců má odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž pouze vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění následně vede k zániku platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Dále žalobce poukázal na ustanovení § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, kde je uvedeno, že do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie nebo občanovi Evropské unie anebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území, se nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné. V důsledku výroku, který žalobce napadá, tak nastala situace, kdy žalobce je povinen opustit území České republiky do 15.4.2012, ovšem vzhledem k podané žalobě a skutečnosti, že až vykonatelným rozhodnutím o správním vyhoštění žalobci zanikne dlouhodobý pobyt na území České republiky, začne běžet doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, až mnohem později po nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, konkrétně až doručením rozsudku o žalobě proti tomuto rozhodnutí.

Žalobce trvá na tom, že jestliže je doba po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, vázána na pozbytí oprávnění k pobytu na území České republiky, musí být tato skutečnost zachycena rovněž ve stanovení doby k vycestování z území České republiky, neboť v opačném případě dochází k porušení práv žalobce v tom, že fakticky bude doba, po kterou by nebylo možno žalobci umožnit vstup na území České republiky, delší než doba 6 měsíců stanovená v napadeném rozhodnutí, neboť žalobce je nyní nucen vycestovat z území České republiky dříve, než se rozhodnutí o správním vyhoštění stane vykonatelným. Žalobce totiž vychází ze závěru, že až teprve v důsledku vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění dojde k zániku samotné platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a tím i k počátku běhu doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky. Tímto postupem tedy dle žalobce fakticky dochází k překročení v rozhodnutí o správním vyhoštění stanovené doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, neboť podle ustanovení § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců se do doby, po

kterou nelze cizinci umožnit vstup na území nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl zamítnutí žaloby v plném rozsahu.

Žalovaný trvá na tom, že výrok jeho rozhodnutí je v souladu se zákonem. Zdůrazňuje, že předmětné správní řízení bylo zahájeno dne 27.10.2009, tzn., že se ve smyslu ustanovení § 183 odst. 1 zákona o pobytu cizinců dokončí podle právních předpisů platných v době zahájení řízení. Žalovaný proto změnil výrok rozhodnutí tak, aby odpovídal zákonné konstrukci zákona o pobytu cizinců ve znění platném a účinném do dne 31.12.2010. Tento postup žalobce nijak nezpochybňuje.

Žalovaný uvádí, že zákona o pobytu v rozhodném znění je v rámci rozhodnutí o správním vyhoštění třeba stanovit:

1. dobu k vycestování z území, tj. dobu k vycestování z území České republiky, když bližší lhůty k vycestování na rozdíl od zákona ve znění platném od 1.1.2011 zákon v rozhodném znění neřeší,
2. dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, když tuto dobu je oprávněna stanovit policie, tzn. že policie je oprávněna stanovit nejen délku, ale i počátek této doby
 - a. délku doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, stanoví policie v zákonném rozmezí dle naplnění kritérií skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění,
 - b. oprávnění stanovit počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, vyplývá z ustanovení § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění, když bližší konkretizaci pro stanovení počátku této doby cizovaný zákon neřeší, je proto na policii, jak takový počátek určí (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24.1.2012, sp. zn. 1 As 106/2010, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.1.2012, sp. zn. As 150/2011).

Žalovaný trvá na tom, že nepřekročil své zákonné pravomoci, pokud ve svém rozhodnutí stanovil žalobci dobu k vycestování a dobu, po kterou nelze umožnit vstup na území České republiky, včetně stanovení počátku této doby. Jedná se o stanovení samostatných otázek, které se vzájemně nevylučují, ani nepodmiňují, neboli jsou na sobě nezávislé. Žalovaný dále poukazuje, že ani Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 24.1.2012, sp. zn. As 106/2010, otázku počátku doby k vycestování a doby po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území neslučuje a nevykládá je ve vzájemné návaznosti. Žalovaný je v daném případě toho názoru, že pokud byla žalobci stanovena lhůta k vycestování, byla stanovena zcela v souladu se zákonem. Stejně tak zcela v souladu se zákonem byla žalobci stanovena délka doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, včetně zákonného stanovení této doby.

Dále žalovaný poukazuje na skutečnost, že dle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců má žaloba proti rozhodnutí o správním vyhoštění odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí. Konstrukce ustanovení § 172 tedy dle žalovaného přímo konstatuje, že podáním žaloby ve věci správního vyhoštění je rozhodnutí nevykonatelné, tzn., že cizinec není povinen vycestovat z území České republiky. V době uvedeného řízení o žalobě tedy není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné a současně cizinci ani nezaniká platnost povolení

dlouhodobému pobytu. Dle žalovaného tedy pobyt cizince na území České republiky v době řízení o žalobě je legální. Situace, kdy cizinec podá žalobu proti rozhodnutí ve věci správního vyhoštění, neznamená a dle žalovaného ani nemůže znamenat nezákonnost výroku týkajícího se stanovení povinnosti z území České republiky vycestovat. Pokud správní orgán nestanoví ve výroku rozhodnutí o správním vyhoštění lhůtu k vycestování i pro případ, kdyby cizinec podal žalobu, pak to neznamená, že už nikdy nelze cizinci lhůtu k vycestování stanovit, nýbrž lze po projednání věci u soudu (pokud soud žalobu zamítne) stanovit cizinci novou lhůtu k vycestování, a to v rámci zákonného postupu ve smyslu ustanovení § 101 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). V takovém případě pak opět zcela koresponduje lhůta k vycestování se zánikem platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, jak požaduje žalobce.

Teprve až ustanovením § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců platného a účinného ode dne 1.1.2012 je samostatně stanoveno, že do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie nebo občanovi Evropské unie anebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území, se nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné. Žalovaný k uvedenému ustanovení dále poznamenává, že toto ustanovení neřeší otázku stanovení počátku doby, nýbrž především otázku „přerušení“ běhu uvedené doby, tj. situace, kdy rozhodnutí o správním vyhoštění je po nějakou dobu vykonatelné, ale teprve následně nastanou skutečnosti, které vykonatelnosti rozhodnutí brání např. řízení ve věci mezinárodní ochrany.

O věci soud rozhodoval na základě zmocnění uvedeného v ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť žalovaný i žalobce vyjádřili s tímto postupem výslovný souhlas.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během zákonem stanovené lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí. Povinností žalobců je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Ještě před samotným zhodnocením hlavní sporné otázky týkající se zákonnosti výroku napadeného rozhodnutí je dle názoru soudu nutné postavit najisto otázku, zda ustanovení § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 1.1.2012 se vztahuje na daný případ, či zda v důsledku vchodných ustanovení se v daném případě postupuje dle znění právního předpisu účinného v době zahájení správního řízení.

Nové znění ustanovení § 118 odst. 4 bylo do zákona o pobytu cizinců vloženo zákonem č. 303/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony. Samotný článek VI. tohoto zákona, který se věnuje novelizaci ustanovení zákona o pobytu cizinců, neobsahuje žádná přechodná ustanovení. Přechodná ustanovení, která by se vztahovala k celému předmětnému předpisu, neobsahuje ani článek VIII. citovaného zákona, ve kterém je pouze stanoveno, že novela nabývá účinnosti dnem 1.1.2012. Vzhledem k nepřítomnosti přechodných ustanovení je nutno uvedené ustanovení aplikovat mimo jiné i na probíhající řízení o správním vyhoštění, která ke

dni účinnosti předmětné novely nebyla pravomocně ukončena. Argumentace žalovaného ustanovením § 183 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kde je uvedeno, že správní řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle právních předpisů platných v době zahájení řízení, je dle názoru soudu zcela lichá, neboť uvedené přechodné ustanovení se týká aplikace samotného zákona o pobytu cizinců a vztahuje se k řízením zahájeným před účinností samotného zákona o pobytu cizinců – tedy před dnem 1.1.2000. Uvedené ustanovení již nelze vztahovat k jednotlivým novelám zákona o pobytu cizinců. Pokud samotný zákonodárce u případné novelizace nestanoví přechodná ustanovení, je nutno novelizovanou normu aplikovat od samotné účinnosti zákona, kterým dochází k novelizaci. Tak tomu bylo i v případě novely zákona o pobytu cizinců provedené zák. č. 303/2011 Sb. Ustanovení § 118 odst. 4 ve znění účinném ke dni 1.1.2012 je tedy nutno aplikovat i na předmětný případ.

Po vyjasnění výše uvedené skutečnosti tedy soud přistoupil k posouzení hlavní žalobní námitky. Žalobce v podané žalobě uplatnil prakticky jedinou žalobní námitku spočívající v tom, že dle jeho názoru po úpravě výroku provedené napadeným rozhodnutím se žalobci fakticky prodlouží doba, po kterou mu nebude umožněn vstup na území České republiky, neboť lhůta pro dobrovolné opuštění republiky mu uběhne dříve, než samo rozhodnutí o vyhoštění nabude vykonatelnosti.

Dle názoru soudu je na tomto místě nutno zmínit závěry, ke kterým dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 24.1.2012, č.j. 1 As 106/2010-83. V odstavcích 29 a 30 výše uvedeného usnesení dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k následujícím závěrům: „*Je tedy na správním orgánu, aby ve výrokové části rozhodnutí o správním vyhoštění stanovil v prvé řadě počátek doby (materiálně lhůty), v níž je cizinec povinen vycestovat z území (§ 118 odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců), a dále počátek doby zákazu vstupu na území (§ 118 odst. 1 věta první a druhá zákona o pobytu cizinců). Přitom je zřejmé, že správní orgán není oprávněn za situace, kdy zároveň nevyloučil odkladný účinek odvolání (§ 85 odst. 2 správního řádu), resp. kdy odkladný účinek odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění vyloučit ze zákona nelze (§ 169 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 1. 1. 2011), určit počátek běhu lhůty pro vycestování z území dřívějším okamžikem, než je právní moc rozhodnutí o správním vyhoštění. Pozdější počátek běhu této lhůty, resp. její přerušení stanoví § 118 odst. 3 věta třetí a čtvrtá zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 1. 1. 2011, v souvislosti se zajištěním vyhošťovaného cizince. Počátek doby, po níž nelze cizinci umožnit vstup na území, je pak správní orgán jistě oprávněn navázat právě na uplynutí lhůty pro vycestování z území.*

Nevyužil-li však správní orgán této své pravomoci a stanovil, tak jako v nyní posuzované věci, pouze celkovou dobu zákazu vstupu na území, aniž by jakkoli určil počátek této doby, nelze než vycházet z toho, že tato doba se počítá, tak jako nastávají i ostatní právní účinky rozhodnutí o správním vyhoštění, u nichž zákon nebo rozhodnutí samotné nestanoví jinak, již od dne právní moci tohoto rozhodnutí. V takovém případě, jak již bylo konstatováno, neměla podle právní úpravy účinné od 24. 11. 2005 do 31. 12. 2011 na počítání doby zákazu vstupu na území žádný vliv ani případná skutečnost, že došlo, ať již z jakéhokoli důvodu, k odkladu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Naopak, podle § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 1. 1. 2012, se do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie nebo občanovi Evropské unie anebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území ČR, nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné.“

Ze shora uvedených závěrů vycházel soud i při posouzení předmětné věci. V daném případě žalovaný v novém výroku stanovil počátek běhu lhůty pro vycestování z území České republiky tak, že počíná běžet ode dne právní moci žalobou napadeného rozhodnutí. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nestanovil, ale žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím potvrdil výrok prvoinstanční, kde bylo stanoveno, že počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Ze závěrů výše uvedeného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyplývá, že je plně v kompetenci policie stanovit jak počátek běhu lhůty pro opuštění území České republiky, tak i počátek běhu doby, po kterou nelze cizinci vstup na území České republiky. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobou napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 16.3.2012. Předmětná správní žaloba byla podána osobně u Krajského soudu v Brně dne 26.3.2012. V období od 16.3.2012 do 26.3.2012 bylo předmětné rozhodnutí o správním vyhoštění pravomocné a současně i vykonatelné. Až podání správní žaloby má v souladu s ustanovením § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců v daném případě odkladný účinek. Od podání správní žaloby (od 26.3.2012) tedy již žalobou napadené rozhodnutí není vykonatelné. Je třeba zdůraznit, že správní žaloba má v daném případě odkladný účinek ve vztahu k celému rozhodnutí o správním vyhoštění, tedy ke všem jeho výrokům. V důsledku tohoto odkladného účinku nemůže být cizinec nucen po dobu řízení o správní žalobě vycestovat z území České republiky. Právě s ohledem na odkladný účinek žaloby po celou dobu řízení o žalobě pobývá žalobce v daném případě legálně na území České republiky. Z výše uvedeného rovněž vyplývá, že žalobce není nucen opustit území České republiky dříve, než začne běžet doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky. Dále soud konstatuje, že právě proto, že lhůta, ve které měl žalobce vycestovat z území České republiky, byla stanovena delší než zákonem stanovená lhůta k podání správní žaloby, bylo ze strany žalovaného zajištěno, že nedojde k odkladu vykonatelnosti napadeného rozhodnutí v důsledku podání správní žaloby až v době, kdy by cizinci již uplynula lhůta pro vycestování.

Na druhou stranu je však nutno konstatovat, že ze závěrů obsažených ve výše citovaném usnesení Nejvyššího správního soudu vyplývá, že lhůta 30 dnů k vycestování počala běžet žalobci již od právní moci žalobou napadeného rozhodnutí a podání žaloby nemohlo mít na její běh již žádný vliv. Tato lhůta během soudního řízení uplynula. Ovšem v důsledku odkladného účinku po celou dobu soudního řízení má žalobce oprávnění pobývat na území České republiky. Z toho plyne, že v případě zamítnutí žaloby po právní moci takového rozsudku již nebude mít žalobce žádné oprávnění k pobytu a začne mu běžet doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky.

Na základě výše uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že výrok žalobou napadeného rozhodnutí není vnitřně rozporný, není v rozporu s výrokiem obsaženým v prvoinstančním rozhodnutí, který byl žalobou napadeným rozhodnutím potvrzen, a je zcela v souladu s platnou právní úpravou. Žalobce tedy nemohl být dotčen na svých právech tím, že by se doba nucené nepřítomnosti na území České republiky prodloužila v důsledku formulace výroku žalobou napadeného rozhodnutí v rozporu se zákonem nad v rozhodnutí stanovenou dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky. Vzhledem k tomu dospěl soud k závěru, že žalobcem uplatněné námitky jsou nedůvodné.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba proti rozhodnutí žalovaného je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů

řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaném žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu soudního spisu vůbec nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 5. června 2012

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová